

Sygn. akt XIV K 359/17, PR 2 Ds. 849.2017

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 07 lutego 2018 r.

Sąd Rejonowy w Słupsku w XIV Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: **SSR Joanna Hetnarowicz-Sikora**

Protokolant: Paulina Sobczak

przy udziale Prokuratora: -----

po rozpoznaniu w dniach 23 listopada 2017 roku, 12 stycznia 2018 roku i 7 lutego 2018 roku

sprawy

A. C. (C.),

syna E. i Z. z d. W.,

ur. (...) w B.

oskarżonego o to, że:

w okresie czasu od 13 maja 2017 r. do dnia 16 czerwca 2017 r. w miejscowości B., podjętego w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, poprzez wejście do mieszkania Z. C. i E. C. nie stosował się do orzeczonego przez Sąd Rejonowy w Słupsku sygn. akt XIV K 627/15 z dn. 09.08.2016 r. wyroku nakazu okresowego opuszczenia lokalu zajmowanego wspólnie z pokrzywdzonymi Z. C. i E. C. oraz zakazu zbliżania się do ww. pokrzywdzonych na odległość nie mniejszą niż 5 metrów,

tj. o przestępstwo z art. 244 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

I. uznaje oskarżonego **A. C.** w ramach zarzucanego mu czynu za winnego tego, że w okresie od 13 maja 2017 r. do dnia 16 czerwca 2017 r. w miejscowości B., działając w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w tym dwukrotnie w dniu 13 maja 2017 roku, jednokrotnie w dniu 16 czerwca 2017 roku i co najmniej trzykrotnie w nieustalonych dniach pomiędzy 13 maja 2017 roku a 16 czerwca 2017 roku, poprzez wchodzenie do mieszkania Z. C. i E. C. i pozostawanie w nim wbrew woli Z. C. i E. C. nie stosował się do orzeczonego wyrokiem Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 09.08.2016 r. w sprawie o sygn. akt XIV K 627/15 nakazu okresowego opuszczenia lokalu zajmowanego wspólnie z pokrzywdzonymi Z. C. i E. C. oraz zakazu zbliżania się do ww. pokrzywdzonych na odległość mniejszą niż 5 metrów, który to czyn kwalifikuje jako występki z art. 244 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za jego popełnienie na podstawie art. 244 k.k. skazuje oskarżonego na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 62 k.k. orzeka wobec **A. C.** terapeutyczny system wykonywania kary w zakresie terapii uzależnienia od alkoholu;

III. na podstawie § 4 ust. 3 i § 17 ust. 2 pkt 3 oraz § 20 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2016 poz.1714 z późn. zm.) zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. P. S. kwotę 723,24 zł (siedemset dwadzieścia trzy złote i dwadzieścia cztery grosze), w tym podatek VAT, tytułem kosztów nieopłaconej obrony udzielonej oskarżonemu z urzędu;

IV. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ust 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych, zaliczając w całości wydatki poniesione w sprawie na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE

A. C. został oskarżony o to , że:

w okresie czasu od 13 maja 2017 r. do dnia 16 czerwca 2017 r. w miejscowości B., w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, poprzez wejście do mieszkania Z. C. i E. C. nie stosował się do orzeczonego przez Sąd Rejonowy w Słupsku sygn. akt XIV K 627/15 z dnia 09.08.2016 r. wyroku nakazu okresowego opuszczenia lokalu zajmowanego wspólnie z pokrzywdzonymi Z. C. i E. C. oraz zakazu zbliżania się do ww. pokrzywdzonych na odległość nie mniejszą niż 5 metrów,

tj. o przestępstwo z art. 244 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Wyrokiem z dnia 7 lutego 2018 r. Sąd Rejonowy w Słupsku uznał oskarżonego A. C. w ramach zarzucanego mu czynu za winnego tego, że w okresie od 13 maja 2017 r. do dnia 16 czerwca 2017 r. w miejscowości B., działając w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w tym dwukrotnie w dniu 13 maja 2017 roku, jednokrotnie w dniu 16 czerwca 2017 roku i co najmniej trzykrotnie w nieustalonych dniach pomiędzy 13 maja 2017 roku a 16 czerwca 2017 roku, poprzez wchodzenie do mieszkania Z. C. i E. C. i pozostawanie w nim wbrew woli Z. C. i E. C. nie stosował się do orzeczonego wyrokiem Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 09.08.2016 r. w sprawie o sygn. akt XIV K 627/15 nakazu okresowego opuszczenia lokalu zajmowanego wspólnie z pokrzywdzonymi Z. C. i E. C. oraz zakazu zbliżania się do ww. pokrzywdzonych na odległość nie mniejszą niż 5 metrów, który to czyn zakwalifikował jako występki z art. 244 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za jego popełnienie na podstawie art. 244 k.k. skazał oskarżonego na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd na podstawie art. 62 k.k. orzekł wobec A. C. terapeutyczny system wykonywania kary w zakresie terapii uzależnienia od alkoholu.

Sąd na podstawie § 4 ust. 3 i § 17 ust. 2 pkt 3 oraz § 20 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2016 poz.1714 z późn. zm.) zasądził od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. P. S. kwotę 723,24 zł (siedemset dwadzieścia trzy złote i dwadzieścia cztery grosze), w tym podatek VAT, złotych tytułem kosztów nieopłaconej obrony udzielonej oskarżonemu z urzędu.

Sąd na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ust 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych, zaliczając w całości wydatki poniesione w sprawie na rachunek Skarbu Państwa.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

A. C. jest 39 letnim kawalerem. Posiada wykształcenie podstawowe, z zawodu jest pracownikiem budowlanym. Pozostaje bez pracy. Nie posiada majątku większej wartości. Nie ma nikogo na swoim utrzymaniu. Był leczony psychiatrycznie, nie był leczony odwykowo.

A. C. karany był w przeszłości za przestępstwa z art. 207 § 1 k.k. i z art. 244 k.k.

Sąd Rejonowy w Słupsku wyrokiem z dnia 9 sierpnia 2016 r., w sprawie XIV K 627/15, uznał A. C. za winnego tego, że w okresie od dnia 29 sierpnia 2014 roku do dnia 07 listopada 2014 roku w B., będąc uprzednio skazanym prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 28 sierpnia 2012 r. o sygn. akt XIV K 216/12 za przestępstwo umyślne przeciwko rodzinie na karę roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, którą to karę odbył w okresie od dnia 28.10.2012 r. do dnia 28.04.2014 r. oraz będąc uprzednio skazanym prawomocnym wyrokiem

Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 13 lutego 2013 r. o sygn. akt XIV K 1025/12 za przestępstwo umyślne przeciwko rodzinie na karę czterech miesięcy pozbawienia wolności, którą to karę odbył w okresie od dnia 28.04.2014 r. do dnia 28.08.2014 r., znęcał się psychicznie i fizycznie nad osobami najbliższymi – matką Z. C. i ojcem E. C. w ten sposób, że będąc pod wpływem alkoholu wszczywał awantury domowe, wyzywał ich słowami wulgarnymi i obelżywymi, wyśmiewał ich i poniżał, groził im pozbawieniem życia i naruszeniem nietykalności cielesnej, wzbudzał w nich poczucie zagrożenia, domagał się podporządkowania, wyganiał z domu, niszczył sprzęty domowe i elementy wyposażenia mieszkania, zakłócał spoczynek nocny, popychał ich, a nadto opluwał i szarpał pokrzywdzonego E. C. oraz za winnego tego, że w okresie od dnia 06 lutego 2015 roku do dnia 14 lutego 2016 roku w Budowie, będąc uprzednio skazanym prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 28 sierpnia 2012 r. o sygn. akt XIV K 216/12 za przestępstwo umyślne przeciwko rodzinie na karę roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, którą to karę odbył w okresie od dnia 28.10.2012 r. do dnia 28.04.2014 r. oraz będąc uprzednio skazanym prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 13 lutego 2013 r. o sygn. akt XIV K 1025/12 za przestępstwo umyślne przeciwko rodzinie na karę czterech miesięcy pozbawienia wolności, którą to karę odbył w okresie od dnia 28.04.2014 r. do dnia 28.08.2014 r., znęcał się psychicznie i fizycznie nad osobami najbliższymi – matką Z. C. i ojcem E. C. w ten sposób, że będąc pod wpływem alkoholu wszczywał awantury domowe, wyzywał ich słowami wulgarnymi i obelżywymi, wyśmiewał ich i poniżał, groził im pozbawieniem życia i naruszeniem nietykalności cielesnej, wzbudzał w nich poczucie zagrożenia, domagał się podporządkowania, wyganiał z domu, niszczył sprzęty domowe i elementy wyposażenia mieszkania, zakłócał spoczynek nocny i popychał ich. Czyny te zakwalifikowano jako występki z art. 207 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i – uznając te czyny za popełnione w krótkich odstępach czasu, z wykorzystaniem takiej samej sposobności, w ramach ciągu przestępstw – za ich popełnienie na podstawie art. 207 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 37 b k.k. przy zastosowaniu art. 91 § 1 k.k. Sąd Rejonowy w Słupsku skazał A. C. na karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności oraz na karę roku i 6 (sześciu) miesięcy ograniczenia wolności, przy czym – przy zastosowaniu art. 34 § 1b k.k. – w ramach orzeczonej kary ograniczenia wolności. Sąd na podstawie art. 34 § 1a pkt 1 k.k. i art. 35 § 1 k.k. zobowiązał oskarżonego do wykonywania w tym okresie nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin w stosunku miesięcznym, zaś na podstawie art. 34 § 1a pkt 3 k.k. w zw. z art. 72 § 1 pkt 5 i pkt 6b k.k. w okresie trwania kary ograniczenia wolności do powstrzymywania się od nadużywania alkoholu i do uczestnictwa w oddziaływaniach korekcyjno – edukacyjnych na temat przeciwdziałania przemocy w rodzinie.

W ramach kary Sąd Rejonowy w Słupsku na podstawie art. 41a § 1 i § 3a k.k. orzekł wobec oskarżonego – na okres 4 (czterech) lat – środek karny w postaci: nakazu opuszczenia lokalu zajmowanego wspólnie z pokrzywdzonymi Z. C. i E. C. położonego w (...) i oznaczonego numerem porządkowym 1 – oraz zakazu zbliżania się do pokrzywdzonych Z. C. i E. C. na odległość bezpieczną dla pokrzywdzonych, nie mniejszą niż 5 (pięć) metrów.

A. C. w okresie od 2 stycznia 2017 r. do 2 marca 2017 r. odbył karę pozbawienia wolności orzeczoną powyższym wyrokiem.

Po odbyciu powyższej kary A. C. wrócił do miejsca zamieszkania swoich rodziców Z. C. i E. C. tj. (...), gdzie był zameldowany.

A. C. przebywał w lokalu rodziców, mimo orzeczonego wskazanym powyżej wyrokiem zakazu. A. C. nie partycypował w kosztach utrzymania mieszkania ani też kosztach związanych z zakupem żywności. Środki uzyskane ze zbiorów runa leśnego przeznaczał na alkohol, pod wpływem którego wszczywał awantury. Wówczas wyzywał przede wszystkim swojego ojca.

A. C. nie podjął próby zamieszkania poza gospodarstwem domowym swoich rodziców.

W dniu 13 maja 2017 roku, nad ranem, A. C., znajdując się pod znacznym wpływem alkoholu, wszedł do mieszkania rodziców. E. C. żądał od A. C., aby opuścił mieszkanie, jednak ten odmawiał, nie respektując woli swych rodziców. Wszedł on do jednego z pokoi i położył się na łóżku.

E. C. wezwał telefonicznie pomoc Policji. Około godz. 09.20 do miejsca zamieszkania małżonków C. przyjechali funkcjonariusze Policji. W tym czasie A. C. spał w mieszkaniu rodziców. Po rozmowie z funkcjonariuszami Policji A. C. dobrowolnie opuścił mieszkanie.

A. C. udał się następnie do wsi, gdzie spożywał alkohol.

Około godz. 20.00 tego samego dnia A. C., będąc pod wpływem alkoholu, ponownie powrócił do mieszkania rodziców. E. C. podobnie jak nad ranem także i teraz żądał od A. C., aby opuścił mieszkanie, jednak ten odmawiał, nie respektując woli swych rodziców. A. C. wszedł do kuchni i z produktów żywnościowych zakupionych przez rodziców zaczął przygotowywać sobie jedzenie.

E. C. wezwał telefonicznie pomoc Policji. Około godz. 20.40 do miejsca zamieszkania małżonków C. przyjechali funkcjonariusze Policji. W tym czasie A. C. znajdował się w mieszkaniu rodziców. W rozmowie z funkcjonariuszami Policji A. C. wskazał, że przebywa w szopie, a do mieszkania rodziców przyszedł tylko coś zjeść, gdyż zaprosiła go matka. Jak się okazało, Z. C. nie zapraszała syna, a przy tym ani Z. C., ani E. C. nie życzyli sobie, aby syn w ich mieszkaniu pozostawał. W tej sytuacji, pod wpływem rozmowy z funkcjonariuszami Policji, A. C. dobrowolnie opuścił mieszkanie.

W okresie od 13 maja 2017 r. do dnia 16 czerwca 2017 r. A. C., będąc pod wpływem alkoholu, co najmniej trzykrotnie wchodził do mieszkania Z. C. i E. C. i pozostawał tam wbrew woli jego właścicieli, nie stosując się do orzeczonego wyrokiem Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 09.08.2016 r. w sprawie o sygn. akt XIV K 627/15 nakazu okresowego opuszczenia lokalu zajmowanego wspólnie z pokrzywdzonymi oraz zakazu zbliżania się do nich na odległość nie mniejszą niż 5 m. E. C. i Z. C. nie zywali wówczas Policji.

W dniu 16 czerwca 2017 roku A. C., będąc pod wpływem alkoholu, wszedł do mieszkania swych rodziców. E. C. zażądał od A. C., aby ten opuścił mieszkanie, jednak A. C. odmawiał, nie respektując woli swych rodziców. A. C. zachowywał się w sposób pobudzony, będąc u rodziców, zaczął wyzywać matkę słowami wulgarnymi. E. C. wezwał telefonicznie pomoc Policji. Słyszac rozmowę E. C. z Policją, A. C. opuścił mieszkanie rodziców. Gdy na miejsce przybyli funkcjonariusze Policji, A. C. nie było już w mieszkaniu.

W okresie od 22 czerwca 2017 r. do 13 lipca 2017 r. A. C. przebywał w Centrum (...) w S. przy ul. (...).

W okresie od 22 czerwca 2017 r. przebywał na oddziale detoksykacji, zaś od 2 lipca 2017 r. do 13 lipca 2017 r. na oddziale psychiatrycznym.

Z. C. i E. C. złożyli wniosek do Sądu Rejonowego w Słupsku o eksmisję A. C..

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie następujących dowodów:

- częściowo wyjaśnień oskarżonego A. C. (k. 29);

- zeznań świadka E. C. (k. 71v-72, 19v-20);

- oraz dokumentów zawnioskowanych w akcie oskarżenia przez prokuratora wskazanych w wykazie na karcie 35 verte pod pozycją od 1 do 2 oraz dokumentów z kart 49-51, 52-53, 67-68, 75-86, 87-88, 89.

Oskarżony **A. C.** słuchany w toku dochodzenia w dniu 20 czerwca 2017 r. (k. 28-29) nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i skorzystał z przysługującego mu prawa do odmowy składania wyjaśnień i udzielania odpowiedzi na zadawane pytania.

Z kolei na rozprawie w dniu 23 listopada 2017 r. (k. 71) **A. C.** przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyjaśnił, że miał orzeczonego zakaz zbliżania się do rodziców i do ich miejsca zamieszkania. Jednakże z uwagi na fakt, iż nie miał gdzie mieszkać przychodził do mieszkania rodziców, żeby się przespać, niejednokrotnie znajdując się pod

wpływem alkoholu. W powyższym lokalu przechowywał też swoje rzeczy. Nie partycypował w kosztach związanych z utrzymaniem mieszkania, ponieważ nie miał dochodu. Przez jakiś czas otrzymywał rentę chorobową. Na zakończenie nadmienił, że chciałby poddać się terapii uzależnień.

Po odczytaniu wyjaśnień złożonych w toku postępowania przygotowawczego oskarżony nie podtrzymał ich.

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu, zebrany w sprawie materiał dowodowy w sposób niewątpliwy wykazał zasadność postawionego oskarżonemu A. C. zarzutu z art. 244 k.k.

Wyjaśnienia oskarżonego A. C., w których przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i opisał swoje zachowanie a także jego motywy są jak najbardziej wiarygodne i przekonujące. Wyjaśnienia te w pełni pokrywają się z wiarygodnymi zeznaniami pokrzywdzonego E. C..

Niewiarygodne są natomiast te wyjaśnienia A. C., złożone w toku postępowania przygotowawczego, w których kategoricznie zakwestionował on swoją winę. Wyjaśnienia te, oprócz tego, że są ewidentnie i zasadniczo sprzeczne ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym i ujawnionym przez Sąd, to nie zostały potwierdzone przez samego oskarżonego.

Oceniając zeznania świadka **E. C.** (Z. C. skorzystała z przysługującego jej prawa do odmowy składania zeznań), Sąd dał wiarę jego zeznaniom albowiem ich treść uzupełnia się wzajemnie z wyjaśnieniami oskarżonego oraz z dowodami z dokumentów. Zeznania świadka są spójne, konsekwentne i logiczne, przez co oddają rzeczywisty obraz zachowania oskarżonego. Powyższe – w ocenie Sądu – determinuje wniosek o ocenie zeznań świadka tego świadka, jako zeznań wiarygodnych. Świadek podkreślił, że problemem było nadużywanie przez oskarżonego alkoholu, pod którego wpływem stawał się agresywny. W takim wypadku świadek wraz z żoną mu ustępowali. Przychodził do ich miejsca zamieszkania poprzez wtargnięcia, żeby się przespać. Nie partycypował w kosztach utrzymania mieszkania. Z powodu jego zachowania wielokrotnie wzywana była Policja. Na przełomie dwóch miesięcy tj. maja i czerwca 2017 r. funkcjonariusze interweniowali 5 razy, przy czym świadek nie pamiętał dokładnych dat tych interwencji (k. 71v-72, k. 19-20).

Pozostały materiał dowodowy zgromadzony w sprawie w postaci dokumentów zawnioskowanych przez Prokuratora w akcie oskarżenia na karcie 35 v pod pozycją od 1 do 2 w postaci karty karnej A. C. (k. 12-13) i odpisu wyroku Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 9 sierpnia 2016 r., w sprawie XIV K 627/17 oraz dokumentów w postaci: sprawozdania z wywiadu środowiskowego dotyczącego A. C. (k. 49-51), karty karnej (k. 52-53), odpisu wyroku Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 15 maja 2017 r., w sprawie XIV K 218/17 (k. 67-68), pisma z Posterunku Policji w D. oraz kserokopii notatników służbowych funkcjonariuszy D. B., J. K., M. K. i D. S. (k. 75-85v), informacji z Centrum (...) w S. (k. 86), karty leczenia A. C. (k. 89) Sąd również uznał za w pełni wiarygodny.

Na szczególną uwagę w tym zakresie zasługuje opinia sądowo - psychiatryczna z dnia 4 stycznia 2017 r. dotycząca stanu zdrowia psychicznego A. C. i jego poczytalności tempore criminis. Z opinii tej wynika jednoznacznie, iż u oskarżonego nie rozpoznano objawów upośledzenia umysłowego, ani choroby psychicznej. Rozpoznano natomiast zespół zależności alkoholowej. W czasie popełnienia zarzucanego oskarżonemu czynu miał on zachowaną zdolność do rozpoznania znaczenia swego czynu i pokierowania swym postępowaniem (k. 87-88).

Z opinii sądowo-psychiatrycznej uzupełniającej do opinii z dnia 4 stycznia 2017 r. wynika nadto, że zachowania zarzucane oskarżonemu nie mają związku z uzależnieniem. Oskarżony w chwili popełnienia zarzucanego mu czynu miał zachowaną poczytalność. Biegli wskazali, że w związku z brakiem zniesienia lub ograniczenia poczytalności nie mają podstaw do wypowiedzania się w kwestiach prawdopodobieństwa dopuszczenia się czynu w przyszłości, jak i zastosowania środków zabezpieczających. Zdaniem biegłych prawdopodobieństwo dopuszczenia się czynu w związku z uzależnieniem nie jest znaczne i nie ma konieczności stosowania środków zabezpieczających (k. 89).

W ocenie Sądu brak jest podstaw do kwestionowania powyższych opinii. Sąd nie dopatrył się żadnych nieścisłości lub sprzeczności. Biegli sporządzili opinię w sposób wyczerpujący, zupełny oraz czytelny. Opinia ta nie została zakwestionowana przez którąkolwiek ze stron.

Zebrany w sprawie materiał dowodowy dostarczył dostatecznych podstaw do uznania **A. C.** w ramach zarzucanego mu czynu za winnego tego, że w okresie od 13 maja 2017 r. do dnia 16 czerwca 2017 r. w miejscowości B., działając w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w tym dwukrotnie w dniu 13 maja 2017 roku, jednokrotnie w dniu 16 czerwca 2017 roku i co najmniej trzykrotnie w nieustalonych dniach pomiędzy 13 maja 2017 roku a 16 czerwca 2017 roku, poprzez wchodzenie do mieszkania Z. C. i E. C. i pozostawanie w nim wbrew woli Z. C. i E. C. nie stosował się do orzeczonego wyrokiem Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 09.08.2016 r. w sprawie o sygn. akt XIV K 627/15 nakazu okresowego opuszczenia lokalu zajmowanego wspólnie z pokrzywdzonymi Z. C. i E. C. oraz zakazu zbliżania się do ww. pokrzywdzonych na odległość nie mniejszą niż 5 metrów.

W tym miejscu wskazać należy, że Sąd zmienił opis czynu zarzucanego oskarżonemu poprzez doprecyzowanie dat, w których oskarżony nie stosował się do orzeczonego wyrokiem Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 9 sierpnia 2016 r., w sprawie o sygn. akt XIV K 627/15 nakazu okresowego opuszczenia lokalu zajmowanego wspólnie z Z. C. i E. C. oraz zakazu zbliżania się do nich na odległość nie mniejszą niż 5 metrów tj. w okresie od 13 maja 2017 r. do dnia 16 czerwca 2017 r., w tym dwukrotnie w dniu 13 maja 2017 r., jednokrotnie w dniu 16 czerwca 2017 r. i co najmniej trzykrotnie w nieustalonych dniach pomiędzy 13 maja 2017 r. a 16 czerwca 2017 r.

W konsekwencji Sąd uznał, że zachowanie przypisane oskarżonemu wyczerpało znamiona czynu zabronionego opisanego w art. 244 k.k., zgodnie z którym działa bezprawnie ten, kto nie stosuje się do orzeczonego przez sąd zakazu zajmowania stanowiska, wykonywania zawodu, prowadzenia działalności, prowadzenia pojazdów, wstępu do ośrodków gier i uczestnictwa w grach hazardowych, wstępu na imprezę masową, przebywania w określonych środowiskach lub miejscach, nakazu okresowego opuszczenia lokalu zajmowanego wspólnie z pokrzywdzonym, zakazu kontaktowania się z określonymi osobami, zakazu zbliżania się do określonych osób lub zakazu opuszczania określonego miejsca pobytu bez zgody sądu albo nie wykonuje zarządzenia sądu o ogłoszeniu orzeczenia w sposób w nim przewidziany.

Zaznaczyć należy, iż do znamion przestępstwa określonego w art. 244 k.k. należy niestosowanie się do orzeczonego przez Sąd prawomocnego nakazu okresowego opuszczenia lokalu zajmowanego wspólnie z pokrzywdzonymi Z. C. i E. C. oraz zakazu zbliżania się do ww. pokrzywdzonych na odległość nie mniejszą niż 5 metrów.

Przestępstwo z art. 244 k.k. może być popełnione tylko umyślnie i to z zamiarem bezpośrednim. Przekładając powyższe na grunt przedmiotowej sprawy, wskazać należy, że sam A. C. przyznał, iż miał świadomość tego, że ciąży na nim powyższy zakaz, a zatem umyślność działania oskarżonego nie budzi żadnych wątpliwości.

Zgodnie zaś z treścią art. 12 k.k., gdy sprawca w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w krótkich odstępach czasu podejmuje dwa lub więcej zachowań, popełnia on jeden czyn zabroniony.

Przekładając powyższe na grunt przedmiotowej sprawy, wskazać należy, że skoro A. C. podejmował swe działania we wskazanych powyżej okresach, to zachowania te – jako połączone jednym wspólnym zamiarem – uznać należy za jeden czyn zabroniony.

Powyżej wskazane zachowania oskarżonego wypełniły tym samym znamiona przestępstwa z art. 244 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i tak też Sąd zakwalifikował czyn przypisany oskarżonemu.

Sąd ustalił, iż stopień zawinienia sprawcy czynu jest znaczny, gdyż działał on z zamiarem bezpośrednim, a przy tym nie zastosował się on do zakazu wynikającego z prawomocnego orzeczenia sądowego. A. C. – osoba sprawna intelektualnie i funkcjonująca samodzielnie w życiu codziennym – miał możliwość rozpoznania bezprawności swojego czynu. Jednak w czasie swego bezprawnego, karalnego i karygodnego działania nie dał posłuchu obowiązującym normom

prawnym, pomimo tego, że w ustalonych przez sąd konkretnych okolicznościach popełnienia czynu zachodziła pełna wymagalność zgodnego z prawem zachowania.

Zaznaczyć w tym miejscu należy, iż jak wynika z przeprowadzonego w sprawie dowodu z opinii sądowo-psychiatrycznej A. C. w czasie dokonywania zarzucanego czynu miał zachowaną zdolność rozpoznawania znaczenia czynu i kierowania swoim postępowaniem.

Sąd nie dopatrzyl się również żadnych okoliczności umniejszających, czy wyłączających stopień zawinienia sprawcy.

Przypisany oskarżonemu czyn nacechowany jest nadto znacznym stopniem społecznej szkodliwości, a to z uwagi na fakt, iż oskarżony dopuścił się swego czynu działając umyślnie. Łamiąc orzeczony zakaz okazał lekceważenie dla instytucji państwowych odpowiedzialnych za stosowanie i przestrzeganie stosowania prawa.

Przystępując do wymiaru kary, Sąd miał na względzie dyrektywy jej wymiaru opisane w art. 53 i 58 § 1 k.k., w tym przede wszystkim wychowawcze działanie kary oraz cele zapobiegawcze wyrażające się w dążeniu do wyeliminowania u oskarżonego zachowań godzących w przyjęty porządek prawny.

Wymierzając karę, Sąd uwzględnił wszystkie okoliczności łagodzące i obciążające.

Do okoliczności łagodzących w sprawie zaliczyć można fakt przyznania się oskarżonego do winy i wyrażenie skruchy z powodu popełnionego przestępstwa.

Do okoliczności obciążających Sąd zaliczył natomiast uprzednią karalność oskarżonego, w tym za przestępstwa podobne. Jako okoliczność obciążającą sąd potraktował również fakt, iż czyn oskarżony popełnił będąc w stanie po spożyciu alkoholu. Oskarżony działał umyślnie, zdając sobie sprawę z możliwych skutków swojego postępowania i jakkolwiek jest on osobą uzależnioną od alkoholu, zaś w inkryminowanym okresie pozostawał w stanie upojenia alkoholowego, to okoliczności te nie zaburzyły jego zdolności do rozpoznania znaczenia własnych czynów, jak i do pokierowania własnym postępowaniem (vide opinie biegłych). Stopień winy oskarżonego uznać tym samym należy za znaczny. Analogicznie potraktować należy stopień społecznej szkodliwości przypisanego oskarżonemu przestępstwa. Jako okoliczności obciążające potraktowano zwłaszcza sposób jego popełnienia, Podkreślenia wymaga, że zarzucanego mu czynu dopuścił się pod wpływem potęgującego jego agresję alkoholu.

Mając na uwadze powyższe, Sąd, uznając oskarżonego A. C. za winnego popełnienia czynu kwalifikowanego na podstawie art. 244 k.k. w zw. z art. 12 k.k. skazał oskarżonego na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd uznał, że tak ukształtowana kara za czyn przypisany oskarżonemu jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości czynu oraz do stopnia zawinienia sprawcy.

Podstawową okolicznością obciążającą przy wymiarze kary były stan uprzedniej karalności oskarżonego (trzykrotnie za czyn z art. 207 § 1 k.k. na szkodę swoich rodziców), z uwagi na którą niedopuszczalnym byłoby w ocenie Sądu, przyjęcie istnienia względem oskarżonego pozytywnej prognozy kryminologicznej. W tej sytuacji jedyną adekwatną karą do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu oskarżonego mogła być wymierzona mu kara pozbawienia wolności w jej bezwzględnym charakterze. Zdaniem Sądu, nie ma, bowiem żadnych podstaw, by zastosować względem niego dobrodziejstwo warunkowego zawieszenia wykonania kary. Sąd oparł się w tym przypadku na ocenie jego warunków osobistych i sposobie życia przed popełnieniem przestępstwa, w szczególności zaś na jego dotychczasowej karalności za przestępstwa i to za przestępstwa podobne. Aby wypełnić cele kary, nie można w ocenie Sądu, dawać oskarżonemu szansy w postaci warunkowego zawieszenia wykonania kary w stosunku do niego orzeczonej, ponieważ wysoce prawdopodobnym jest, iż doprowadzi to do ponownego popełnienia przez niego przestępstwa.

Zdaniem Sądu, jedynie bezwzględna kara pozbawienia wolności będzie w stanie osiągnąć wobec oskarżonego oczekiwane skutki w zakresie oddziaływania wychowawczego i zapobiegawczego na jego osobę, stanowiąc nadto

czynnik kształtujący świadomość prawną społeczeństwa i informując o normach sankcjonowanych oraz karach orzekanych za ich naruszenie. Tylko oddziaływanie na oskarżonego w warunkach izolacji więziennej skłoni go do głębszej refleksji nad swoim dotychczasowym postępowaniem i pozwoli mu wyciągnąć w tym zakresie słuszne wnioski, że popełnianie przestępstw wiąże się zawsze z negatywnymi skutkami dla ich sprawców. Wymierzając karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, Sąd kierował się przy tym przede wszystkim tym, aby sprawcę wychować i uświadomić mu, że czyny bezprawne są wysoce naganne, piętnowane społecznie i prawnie, a przestępstwo nie popłaca. W ocenie Sądu tak ukształtowana kara nie tylko osiągnie pokładane w niej cele, ale nadto istotnie zmobilizuje oskarżonego do unikania nagannych prawnie zachowań.

Jednocześnie Sąd na podstawie art. 62 k.k. orzekł wobec A. C. terapeutyczny system wykonywania kary w zakresie terapii uzależnienia od alkoholu.

Powyższe wynika z opinii biegłych lekarzy psychiatrów, jako że biegli wiązali fakt popełnienia przez A. C. przestępstwa z uzależnieniem oskarżonego od alkoholu, a nadto wskazali na konieczność zastosowania wobec wymienionego terapii odwykowej. Zauważyć trzeba, że w toku postępowania także i sam oskarżony złożył deklarację wskazującą na jego wolę podjęcia leczenia odwykowego w zakresie uzależnienia od alkoholu (k. 71 akt). W tej sytuacji terapeutyczny system wykonywania kary pozbawienia wolności w sposób optymalny pozwoli zabezpieczyć prewencyjne cele postępowania karnego. W konsekwencji Sąd zdecydował więc o terapeutycznym systemie wykonania kary pozbawienia wolności dla osób uzależnionych od alkoholu, a taką osobą jest niewątpliwie oskarżony A. C.. Z całą mocą podkreślić trzeba, że dolegliwość kary pozbawienia wolności zależy faktycznie od wieku, osobowości skazanego, jego dotychczasowego trybu życia, uprzedniego odbywania kary pozbawienia wolności itp. oraz rodzaju i typu zakładu karnego i związanych z nim warunków odbywania tej kary. Stąd też, gdyby celem kary pozbawienia wolności było jedynie wymierzenie dolegliwości, sąd orzekający karę powinien mieć obowiązek określenia rodzaju i typu zakładu karnego. Zaś w wypadku art. 62 k.k. chodzi przede wszystkim o realizację m.in. celu wychowawczego i leczniczego. Sąd zatem, kierując się tym celem powinien mieć wpływ na umieszczenie skazanego w odpowiednim zakładzie karnym. Taką możliwość przyznaje Sądowi właśnie art. 62 k.k., który stanowi, że orzekając karę pozbawienia wolności, sąd może określić rodzaj i typ zakładu karnego, w którym skazany ma odbywać karę, a także orzec system terapeutyczny jej wykonywania.

Na rzecz obrońcy oskarżonego z urzędu zasądzono kwotę zgodnie z obowiązującymi stawkami, uwzględniając jego nakład pracy. I stąd na podstawie § 4 ust. 3 i § 17 ust. 2 pkt 3 oraz § 20 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2016 poz.1714 z późn. zm.) zasądził od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. P. S. kwotę 723,24 zł (siedemset dwadzieścia trzy złote i dwadzieścia cztery grosze), w tym podatek VAT, złotych tytułem kosztów nieopłaconej obrony udzielonej oskarżonemu z urzędu.

Sąd orzekający zwrócił uwagę na obecną sytuację majątkową i osobistą oskarżonego, co przemawia za zwolnieniem go na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ust 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych od ponoszenia kosztów sądowych w sprawie, zwłaszcza w kontekście orzeczonej wobec niego kary pozbawienia wolności, a także w kontekście braku stałego zatrudnienia i braku majątku większej wartości. Z uwagi na powyższe Sąd zwolnił oskarżonego A. C. od ponoszenia kosztów sądowych, zaliczając wydatki poniesione w sprawie na rachunek Skarbu Państwa.

S., dnia 23 lutego 2018 roku

Joanna Hetnarowicz – Sikora

Sędzia Sądu Rejonowego w Słupsku

Sygn. akt XIV K 359/17

ZARZĄDZENIE

- 1) odnotować w kontrolce uzasadnień;
- 2) opis wyroku wraz z uzasadnieniem przesłać oskarżonemu A. C. i jego obrońcy adw. P. S.;
- 3) akta z wpływem lub za 14 dni celem stwierdzenia prawomocności.

S., dnia 23 lutego 2018 roku